

Arrest

nr. 274 131 van 16 juni 2022
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 4 november 2015, op negentienjarige leeftijd, toe op het Belgisch grondgebied.

1.2. Verzoeker dient op 13 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 11 januari 2018 met nummer 197 843 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verweerder neemt op 20 februari 2017 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.4. Dhr. S.D.R. en mevr. J.R.A.V. starten bij verzoekschrift, neergelegd op 15 september 2017 bij de rechtbank van eerste aanleg in Leuven, een adoptieprocedure op voor verzoeker. Zij hebben verzoeker leren kennen in 2015 tijdens zijn verblijf in het asielcentrum van Scherpenheuvel, waar zij aan de slag waren als vrijwilligers.

1.5. De familierechtbank in Leuven spreekt bij vonnis van 1 februari 2021 de gewone adoptie van verzoeker door dhr. S.D.R. en mevr. J.R.A.V. uit.

1.6. Verzoeker dient op 7 april 2021 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische adoptievader. Deze aanvraag wordt later onderbouwd door een brief van 10 mei 2021 van verzoekers raadsman, waarin zijn situatie wordt uiteengezet.

1.7. Verweerder neemt op 29 september 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische adoptievader, zijnde [D.R.S.] (rr: [...]), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’ Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten werden voorgelegd om het ten laste karakter van de aanvraag te bewijzen:

- Bewijzen gelstorting betreffende een bedrag van 250 euro voor de periode 03.12.2018; 02.01.2019; 01.02.2019; 01.04.2019; 02.05.2019; 03.06.2019; 01.07.2019; 01.08.2019; 02.09.2019; 01.10.2019; 04.11.2019; 02.12.2019; 02.01.2020; 03.02.2020; 02.03.2020; 01.04.2020; 04.05.2020; 02.06.2020; 01.07.2020; 03.08.2020; 01.09.2020; 01.10.2020; 02.11.2020; 16.11.2020; 01.12.2020; 04.01.2021; 01.02.2021; 01.03.2021; 01.04.2021

- Loonstroken referentiepersoon en diens echtgenote

- Verklaringen op eer over de context van betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Degelijke bewijzen zijn onontbeerlijk, temeer nu blijkt dat betrokkene toegang had tot de arbeidsmarkt in België, hij heden nog steeds op economisch actieve leeftijd is en hij na aankomst in het Rijk ook in België nog tewerkgesteld is geweest.

Dit betekent dat betrokkene er wel degelijk toe in staat is in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Er kan op basis van voorliggende stukken aldus allerminst geconcludeerd worden dat er een

afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Echter, louter het gegeven dat betrokkene geadopteerd is geweest door de referentiepersoon en diens echtgenote en bijgevolg op hetzelfde adres verblijven, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingen-zaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingen-zaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingen-zaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingen-zaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. [...]"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van:

"Artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna "EVRM");".

Na een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, betoogt hij als volgt:

"(...) In casu

7. De bestreden beslissing stelt dat uit het geheel van de voorliggende documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De Dienst Vreemdelingen-zaken meent dat er niet besloten kan worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en dit reeds van in het land van herkomst.

Het bestuur meent dat de overgelegde documenten niet afdoende zijn.

Het bestuur meent dat dergelijke bewijzen onontbeerlijk zijn "temeer nu blijkt dat betrokken toegang had tot de arbeidsmarkt in België, hij heden nog steeds op economische actieve leeftijd is en hij na aankomst in België tewerkgesteld is geweest".

Voorts stelt de verwerende partij dat louter het gegeven dat verzoeker geadopteerd is door de heer D.R. en mevrouw V. en bijgevolg op hetzelfde adres woont als hen niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoeker meent dat deze motivering onwettelijk, volstrekt onvoldoende en manifest onredelijk is.

I. Eerste onderdeel: foute invulling begrip ten laste

8. Het begrip "ten laste zijn" houdt een dubbele voorwaarde in (RvS 26 juni 2012, nr. 219.969):

- de ouder moet het kind financieel ten laste kunnen nemen;
- het kind moet bewijzen economisch van zijn ouder afhankelijk te zijn, wat impliceert dat hij zichzelf financieel niet kan onderhouden door over geen bestaansmiddelen in het land van herkomst te beschikken.

De bewijslast hiervan is vrij, aangezien de wet niet bepaalt welke stukken moeten worden meegedeeld om dit aan te tonen (RvV 27 februari 2009, 23.894).

8.1. "Ten laste" op het ogenblik van de aanvraag - Verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag.

"De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen." (HvJ 16.01.2014, C-423/12, Reyes/Zweden)

Verzoeker brengt in herinnering dat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 07.04.2021 en hierbij nog een onderbouwend schrijven werd toegevoegd op 10.05.2021. Hierin heeft verzoeker aangegeven dat hij sinds februari 2018 bij zijn, dan nog toekomstige, adoptieouders inwoont. Sinds 24.03.2021 staat hij ook officieel ingeschreven op hetzelfde adres als hen, zijnde [...]. Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft, nemen beide adoptieouders eveneens al zijn kosten ten hunnen laste (voedsel, kleding, vrijetijdsactiviteiten, etc.). Ook betaalt hij uiteraard geen woonkosten en is hij ook in die zin ten laste. Bovendien geeft verzoeker in de aanvraag aan dat de heer D.R. sinds april 2018 een maandelijks bedrag van 250 € overschrijft op de rekening van verzoeker als zakgeld en werden de stavingsstukken daan/an voorgebracht. Al deze elementen tonen duidelijk en onomstotelijk aan dat verzoeker op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, en dit gedurende de afgelopen 3,5 jaar.

Hiermee is echter manifest onvoldoende rekening gehouden.

Verwerende partij vermeldt dan wel louter de maandelijks storting gedaan door de heer D.R., ze betreft deze geenszins in de motivering zelf. Ook de lange duur van deze afhankelijkheidsrelatie, 3,5 jaar, wordt in zijn geheel niet vermeld. Hoewel de wetgeving geen minimale duur voorziet waarvoor de referentiepersoon bijstand moet verlenen aan het kind ouder dan 21 jaar dat om gezinshereniging verzoekt, eist de DVZ vaak (maar dus onterecht) dat dit minstens 6 maanden bedraagt. Hier gaat het om 3,5 jaar ofwel 7 keer zolang.

Verzoeker laat dus niet "louter" gelden geadopteerd te zijn en onder hetzelfde dak te wonen van zijn adoptieouders om aan te tonen dat hij te hunnen laste is zoals het bestuur verkeerdelijk laat uitschijnen. Hij haalt duidelijk aan dat onder meer deze maandelijks storting, naast het onderdak, wijzen op een afhankelijkheidsrelatie van lange duur.

De vaststelling dat verwerende partij dit belangrijk element van structurele ondersteuning echter niet betreft in zijn motivering en bovendien niet aangeeft waarom zij deze stukken niet in overweging neemt, maakt dan ook een schending uit van de motiveringsplicht die door de geviseerde wettelijke bepalingen van het middel wordt opgelegd.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet iuncto artikel 40bis, § 2 eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet worden aangenomen.

Tegelijk is dit ook manifest onzorgvuldig en maakt dit gebrek aan motivering bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht uit;

De overheid heeft immers de plicht haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de plicht voor de administratie om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen wanneer het een ambtshalve onderzoek voert naar de aangevoerde elementen in de aanvraag. In het kader van een zorgvuldige voorbereiding en een correcte feitenvinding dient het bestuur zich ervoor te hoeden zijn beslissing niet te steunen op informatie die niet volledig is (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Hierbij wenst verzoeker nog op te merken dat verwerende partij zelfs bij de opsomming onzorgvuldig is geweest : de maandelijks storting lopen immers vanaf april 2018 terwijl de verwerende partij december 2018 aangeeft in zijn opsomming (zie stuk 5 uit de aanvraag van gezinshereniging).

De beslissing is daarnaast ook manifest onredelijk. Zoals aangegeven werkt de DVZ vaak met een weliswaar geheel arbitraire periode van bijstand van 6 maanden. In casu gaat het echter om een

structurele periode van bijstand van 3,5 jaar. Een beslissing waarbij met deze lange periode van afhankelijkheid in zijn geheel geen rekening wordt gehouden, waarbij deze periode in de motivering zelfs niet wordt vermeld, is manifest onredelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men voor een beslissing staat waarvan men ook na lectuur ervan nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu het geval is.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

8.2. Reden van het 'ten laste zijn' - De verwerende partij lijkt in haar motivering verder aan te geven dat verzoeker enkel ten laste is gezien zijn onregelmatig verblijf na de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming.

De rechtspraak van het Hof van Justitie maakt echter duidelijk dat lidstaten bij de beoordeling van de afhankelijkheid moeten uitgaan van de feitelijke situatie op het moment van de aanvraag. Zij moeten niet beoordelen waarom de afhankelijkheid bestaat (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85).

De dienst vreemdelingenzaken voert dus ten onrechte aan dat in theorie verzoeker op economische actieve leeftijd is en dus de afhankelijkheid om die reden niet kan worden aangevoerd.

De dienst vreemdelingenzaken voert eveneens ten onrechte aan dat "het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf" en voegt op die wijze een voorwaarde toe die niet in de wet is voorzien.

Op die wijze schendt zij de Wet, meer bepaald artikel 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijk standpunt is overigens duidelijk in strijd met de feiten en informatie aangereikt in de aanvraag.

Op basis van de voorliggende elementen is de enige correcte feitenanalyse naar recht dat de bijstand oprecht en structureel van aard is op het ogenblik van de aanvraag en dit gedurende de afgelopen 3,5 jaar.

Zoals afdoende uiteengezet is deze bijstand zowel financieel als materieel.

Verwerende partij neemt bijgevolg niet alle elementen in aanmerking ter beoordeling van het 'ten laste zijn', wat in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel omvat de plicht van de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

De bestreden beslissing kan dus onmogelijk ernstig voorhouden, tegen de voorgebrachte stukken in, dat verzoeker niet de facto 3,5 jaar manifest afhankelijk is geweest van de referentiepersoon, zonder de wettelijke bepalingen aangevoerd in het middel te schenden. De motivering verder als zou betrokken niet ten laste zijn en de nodige bewijzen aldus niet zou voorbrengen "... temeer nu blijkt dat betrokkene toegang had tot de arbeidsmarkt in België\ hij heden nog steeds op economisch actieve leeftijd is en hij na aankomst in het Rijk ook in België nog tewerkgesteld is geweest", raakt volgens verzoeker evenmin kant nog wal. Ten laste zijn op meerderjarige leeftijd, hoewel geen keuze op zich, is in de meeste gevallen wel een gevolg van een individueel gemaakte keuze. Immers, ieder capabel persoon die meerderjarig is, is op economisch actieve leeftijd en heeft toegang tot de arbeidsmarkt. De keuze om een opleiding te volgen heeft bijvoorbeeld als gevolg dat een persoon op meerderjarige leeftijd ten laste blijft. Op dat moment investeren de betrokkene, zijn ouders en de gemeenschap tijd en middelen in diens toekomst.

Als ten laste zijn geen gevolg zou kunnen zijn van een gemaakte beslissing, dan waren er vandaag geen advocaten en rechters of universitaire geschoolden of anders opgeleiden.

Men mag er vanuit gaan dat elke advocaat of rechter ook de capaciteit had om op 18-jarige leeftijd afwasser te worden in een restaurant.

Verzoeker heeft tijdens zijn asielprocedure kort als afwasser gewerkt in een restaurant, in een periode waarin er geen enkele andere zekerheid in zijn leven was.

Dit lijkt dan ook op geen enkele wijze in strijd met het feit dat zijn adoptieouders, samen met hem, in een toekomst willen investeren, en opleiding willen voorzien om hem op termijn een bevredigende beroepsactiviteit te laten uitoefenen : of wil de verwerende partij hem veroordelen om de rest van zijn carrière als afwasser in een restaurant te werken ?

De Dienst Vreemdelingen Zaken geeft hier een dwalend waardeoordeel over de invulling van het begrip "ten laste zijn".

Verzoeker is ten laste omdat gekozen is voor opleiding en scholing : zo heeft hij een theoretisch rijbewijs gehaald, is de (verplichte!) inburgeringscursus gestart, is hij opnieuw met Nederlandse lessen gestart en wil hij een opleiding fietsmonteur gaan volgen ...

Ook hier is de redelijkheid ver te zoeken.

II. Tweede onderdeel: het 'ten laste zijn' in het land van herkomst

9. Verwerende partij stelt eveneens dat verzoeker niet aantoonde reeds ten laste te zijn van de referentiepersoon in zijn land van herkomst. In casu dient dit echter niet aangetoond te worden om de volgende twee redenen.

9.1. Onmogelijk bewijs - Verzoeker komt aan in België op 4 november 2015. Bij vonnis van 01.02.2021 wordt pas de gewone adoptie van verzoeker door mijnheer D.R. en mevrouw V. uitgesproken.

Aangezien er geen afstammingsband bestond op het ogenblik dat verzoeker zijn land van herkomst verlaat en zij elkaar op dat ogenblik zelfs nog niet kenden, is het onmogelijk aan te tonen dat verzoeker toen reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Het is dan ook onredelijk en absurd dit zonder meer te eisen. Het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden aldus eveneens geschonden.

Uw Raad heeft hierop reeds verschillende malen gewezen. Zo stelt zij in haar arrest n° 163.233 van 29.02.2016 dat:

[...]

En in het arrest met n° 208.196 van 24.08.2018:

[...]

In beide arresten gaat het over een nog niet bestaande band tussen verzoekende partij en de referentiepersoon in het land van herkomst aangezien deze laatste nog niet de partner is van diegene die een afstammingsband heeft met verzoekende partij op het ogenblik van diens vertrek.

Uw Raad wijst hierbij op het onmogelijke en onredelijke karakter van dergelijk bewijs voor verzoekende partij.

Er kan bijgevolg niet aanvaard worden dat in de bestreden beslissing dit onmogelijke bewijs wordt gevraagd zonder dat verwerende partij motiveert waarom dit in casu gerechtvaardigd is.

Ook de Raad van State heeft reeds gewezen op het verschil tussen een situatie waarbij de afstammingsband reeds vaststaat in het land van herkomst en deze waarbij dit door adoptie slechts in België het geval is. Volgens de Raad van State in zijn arrest n° 246.384 van 12.12.2019 kunnen deze situaties niet gelijk behandeld worden:

[...]

[VRIJE VERTALING]

[...]

De Raad van State verbrak dan ook met dit arrest een arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen die dit verschil onvoldoende erkende (stuk n° 6 uit de aanvraag).

In zijn arrest n° 245.716 van 8 december 2020 bevestigt uw Raad nogmaals deze zienswijze: "[...]" (stuk n° 6. p. 7-8) [VRIJE VERTALING]"In tegenstelling tot het arrest Yunying Jia, dat betrekking heeft op de situatie van een persoon van wie de afstammingsband dateert van vóór zijn aankomst op het Belgische grondgebied en die dus moet "aantonen dat hij de materiële ondersteuning van de onderdaan of van zijn echtgenoot nodig heeft om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van oorsprong of herkomst [...] op het ogenblik dat hij verzoekt om zich bij die onderdaan te mogen voegen", verschilt verzoekers situatie in die zin dat zijn afstamming pas op 27 juni 2016 is vastgesteld bij een arrest van het hof van beroep te Luik waarbij zijn gewone adoptie is uitgesproken, dat wil zeggen na zijn aankomst op het nationale grondgebied.

... maken het hoe dan ook niet mogelijk de vaststelling te weerleggen dat de bijzondere situatie van de verzoeker niet op dezelfde wijze kan worden beoordeeld als die van een ten laste komend gezinslid dat zich vanuit zijn land van herkomst bij het gezinslid in België wenst te voegen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde dan ook de beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken die dit verschil in situatie niet erkende en hierdoor een negatieve beslissing afleverde met betrekking tot de gezinshereniging.

In casu wordt door een dergelijke, te beperkte, interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereisten in het kader van bewijsvoering van het "ten laste zijn" worden opgelegd aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dan ook aannemelijk.

Verzoeker verzocht in de aanvraag uitdrukkelijk dat met dit verschil dient rekening gehouden te worden.

Verzoeker voerde aan dat de enige redelijke interpretatie van de vreemdelingenwet deze is waarbij men bij de beoordeling van het criterium "ten laste" geen rekening houdt met de economische en financiële afhankelijkheid van verzoeker van zijn adoptieouders in zijn land van herkomst aangezien er op dat

ogenblik nog geen sprake is van enige band van verwantschap. Verwerende partij hield echter met de concrete situatie van verzoekende partij in zijn geheel geen rekening in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt dan ook de materiële motiveringsplicht door de feiten niet correct in het licht van de bestaande wetgeving te interpreteren. Waarom het verschil tussen een reeds vaststaande afstammingsband voor het vertrek uit het herkomstland en één die ontstaat na aankomst in België door adoptie niet van belang is, wordt bovendien zelfs niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing is dan ook op dit punt zonder meer onzorgvuldig en getuigt opnieuw van een onbehoorlijk bestuur.

Het gebrek aan motivering is evident.

9.2. Verzoeker verliet zijn land van herkomst bovendien vóór de leeftijd van 21 jaar.

De heer G.D.R. kwam het Rijk binnen op 04.11.2015 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 13.11.2015. Hij is geboren op 01.01.1996 te Gozar, Afghanistan. Dit maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten op 19-jarige leeftijd.

Deze gegevens worden niet betwist door verwerende partij.

Door te eisen dat verzoeker zou aantonen dat hij als 19-jarige ten laste was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst stelt verwerende partij een voorwaarde die niet vermeld staat in artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Uw Raad bevestigt dit zonder meer in haar arrest n° 181.327 van 26 januari 2017: "[...]

Door niet in rekening te brengen dat verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan 19 jaar jong was en te eisen dat wordt aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, handelt de administratie hoe dan ook tegen de wet in.

Verwerende partij neemt bijgevolg niet alle elementen in aanmerking ter beoordeling van het 'laste zijn', wat in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarnaast is dit ook een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Er wordt immers van verzoeker gevraagd aan een vereiste te voldoen die niet door de wet is voorgeschreven. Op die wijze steunt de beslissing op een motief dat in rechte niet ter verantwoording van die handeling in aanmerking kan worden genomen.

Nu verzoeker niet moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon in zijn land van herkomst aangezien hij bij vertrek de leeftijd van 21 jaar niet bereikt had, leidt dit er logischerwijze toe dat hij niet dient aan te tonen onvermogen te zijn geweest in zijn land van herkomst.

III. Derde onderdeel: schending positieve verplichting volgend uit artikel 8 EVRM

10. Verzoeker stelt in de aanvraag dat hij zijn familie (moeder, twee zussen en broer) verloren heeft tijdens zijn vlucht uit Afghanistan. Een zoektocht naar de familie met de hulp van zijn (toen nog toekomstige) adoptieouders via de Tracing Application van het Rode Kruis is immers zonder resultaat gebleven.

Daarnaast meldt hij dat zijn vader reeds eerder overleden was.

Hij maakt eveneens duidelijk dat sinds hun ontmoeting in 2015 de heer D.R., mevrouw V. en hijzelf een zeer nauwe band opgebouwd hebben en samen een heel parcours hebben afgelegd.

Dit heeft geleid tot een gewone adoptie, uitgesproken op 1 februari 2021 door de familierechtbank van eerste aanleg Leuven.

Deze elementen maken duidelijk dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven zich geheel in België afspelen en dit reeds gedurende vele jaren.

Verzoeker brengt in herinnering dat de relaties tussen een geadopteerde en een adoptant in beginsel van dezelfde aard zijn als de familiale relaties die door artikel 8 EVRM worden beschermd (EHRM, 22 juni 2004, Pini en anderen/Roemenië; EHRM 28 juni 2007, Wagner en J.M.W.L./Luxemburg)

Opdat een relatie tussen ouders en een meerderjarig kind onder de bescherming van artikel 8 kan vallen, valt uit de rechtspraak op te maken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn dan de gewone, affectieve en emotionele banden (EHRM 15.10.2003, n° 52206/99, Mokrani/Frankrijk, EHRM 15.05.2012, n° 16567/10, Nacic/Zweden en RvS 18.10.2016, n° 236.170).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun

verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurie en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet toelaat aan te nemen dat enige ernstige afweging heeft plaatsgevonden of dat de door verzoeker aangehaalde elementen zijn beoordeeld.

Dit is des te frappanter nu het bestuur zelfs de algemeen bekende ontwikkelingen in Afghanistan niet in rekening heeft gebracht. Nochtans maken deze in alle redelijkheid mogelijks onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezins- en privéleven normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. In casu heeft verzoeker in de aanvraag gezinshereniging zijn financiële afhankelijkheid per definitie gemotiveerd aangezien dit een specifiek voorwaarde voor de uitoefening van de gezinshereniging is.

Hij heeft bijgevolg in redelijkheid afdoende aangetoond dat zijn relatie van afhankelijkheid met zijn adoptieouders meer inhoudt dan enkel een affectieve band en bovendien alle banden met het herkomstland en oorspronkelijke familie al jaren zijn verbroken.

Verzoeker heeft bovendien, naast het overleggen van het adoptievonnis, foto's en getuigenissen bij de aanvraag gevoegd die aantonen dat er een effectief en zeer intens familiaal leven bestaat tussen verzoeker en zijn adoptieouders (stukken 3, 8 en 12 uit de aanvraag).

Het is bijgevolg duidelijk dat de motivering gehanteerd in de beslissing van verwerende partij een onredelijke inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker en in geen geval passend en billijk is rekening gehouden met de belangen van verzoeker en zijn adoptieouders.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof werd de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM, in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8).

In casu staat evenwel vast, zoals afdoende aangetoond in het middel, dat de wet verkeerd werd toegepast en onredelijk werd geïnterpreteerd zodat de Raad moet nagaan of de motivering van de beslissing proportionaliteitstoets doorstaat, quod non.

Er is dan ook een manifeste schending van de positieve verplichting rustend op de overheid om artikel 8 EVRM na te leven.

Het middel is ook op dit onderdeel gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verweerder geeft onder meer aan dat verzoeker niet heeft aangetoond voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er wordt hierbij aandacht besteed aan het gegeven dat verzoeker in België werd geadopteerd door de referentiepersoon en diens echtgenote, wat werd benadrukt in de brief van verzoekers raadsman van 10 mei 2020. In dit verband wijst verweerder erop dat deze omstandigheid betrekking heeft op de situatie in België. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt bijgevolg niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Het blijkt niet en verzoeker houdt ook niet voor dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing op de verblijfsaanvraag. Deze bepaling luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”*

Voormelde bepaling verwijst naar artikel 40bis, §2, eerst lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

3.5. Het staat thans niet ter betwisting dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en reeds in het herkomstland, ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker benadrukt evenwel zijn specifieke situatie, die hij ook aan verweerder kenbaar heeft gemaakt middels het begeleidend schrijven van zijn raadsman van 10 mei 2021. Verzoekers raadsman verduidelijkt hierin dat verzoeker op negentienjarige leeftijd naar België is gekomen en dat de familierechtbank in Leuven op 1 februari 2021 de gewone adoptie van verzoeker door de referentiepersoon en diens echtgenote uitsprak. De raadsman benadrukte hierin dat verzoeker sinds lange tijd financieel afhankelijk is van zijn adoptieouders en gaf aan dat *“omwille van de specificiteit van dit dossier [...] verzoeker uiteraard niet [kan] aantonen dat hij in zijn land van herkomst reeds ten laste was van zijn adoptieouders, aangezien de band van verwantschap op dat moment nog niet bestond”* en *“de vreemdelingenwet zo interpreteren dat in onderhevig geval wordt vereist dat verzoeker ten laste was van zijn adoptieouders in zijn land van herkomst, zou neerkomen op het onmogelijke vragen van betrokkene”*. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift deze bijzondere situatie, waarbij verweerder volgens hem in gebreke is gebleven hiermee rekening te houden. Hij herhaalt dat de verwantschapsband tussen hemzelf en zijn adoptievader slechts tot stand kwam op 1 februari 2021, d.i. nadat hij zijn herkomstland reeds had verlaten, waardoor het onmogelijk is om aan te tonen dat hij in Afghanistan reeds ‘ten laste’ was van de referentiepersoon. Verzoeker wijst erop dat hij zijn herkomstland op negentienjarige leeftijd heeft verlaten, waarbij verweerder aldus niet kon verlangen dat hij diende aan te tonen ‘ten laste’ te zijn in het herkomstland, omdat deze voorwaarde enkel geldt voor descendenten ouder dan 21 jaar.

3.6. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekers betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Wat vooreerst het argument betreft dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn herkomstland verliet, slechts negentien jaar oud was, zodat hij nog niet diende aan te tonen dat hij ten laste was, wijst de Raad erop dat verweerder terecht vermocht uit te gaan van verzoekers leeftijd op het ogenblik dat hij de aanvraag tot gezinshereniging indiende (RvS 23 september 2020, nr. 13.939 (c)). Het staat niet ter betwisting dat verzoeker reeds eenentwintig jaar oud was bij het indienen van de verblijfsaanvraag. Verweerder vermocht derhalve te vereisen dat verzoeker aantoonde ‘ten laste te zijn’ van de Belgische referentiepersoon.

3.7. Verzoeker spreekt de vaststelling in de bestreden beslissing niet tegen dat *“uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*. Kernpunt van verzoekers betoog is wel dat hij dit niet dient aan te tonen aangezien er, gelet op de adoptie die in België heeft plaatsgegrepen, een onmogelijk bewijs van hem wordt gevraagd. In het land van herkomst bestond er geen afstammingsband tussen hem en zijn adoptieouders en ze kenden elkaar toen zelfs nog niet. Het is volgens verzoeker kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en zelfs absurd van verweerder om dergelijk bewijs te eisen. Hij zet vervolgens in de verf dat hij de facto al drieënhalf jaar afhankelijk is van de referentiepersoon in België, gegeven waarmee verweerder volgens hem onvoldoende rekening heeft gehouden.

3.8. De door verzoeker beoogde situatie, waarbij het begrip ‘ten laste’ aldus wordt geïnterpreteerd dat deze omstandigheid louter betrekking heeft op de situatie in België, is echter niet wat met voormelde wetbepaling wordt beoogd. De voorwaarde van het ten laste ‘zijn’ in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, dient het te gaan om een toestand die reeds in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Dat verzoeker de referentiepersoon pas leerde kennen in België, de verwantschap slechts

alhier is ontstaan door adoptie en hij dus onmogelijk het bewijs kan leveren dat hij in zijn herkomstland reeds ten laste was van de referentiepersoon, doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt niet dat de wetgever, wat dat betreft, heeft willen voorzien in een uitzondering. Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen nadat hij in België is toegekomen, een asielprocedure heeft doorlopen en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet contra legem spelen.

3.9 Verzoekers verwijzingen in zijn verzoekschrift naar andersluidende rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van State (Franstalig) van 12 december 2019. In dit arrest was de Raad van State immers van oordeel dat de Raad zijn motiveringsplicht neergelegd in artikel 149 van de Grondwet had geschonden door op een argument van een verzoekende partij dat verweerder in zijn beslissing ten onrechte verwees naar rechtspraak van het Hof van Justitie te antwoorden via een verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie. In dit arrest van de Raad van State kan dus niet worden gelezen dat derdelanders die in België worden geadopteerd zijn vrijgesteld van de voorwaarde dat ze ten laste moesten zijn van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst.

3.10. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie is evenmin dienstig. Zoals gezegd blijkt niet dat de Belgische referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Verzoekers aanvraag die tot de bestreden beslissing geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamd 'statische' Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *"Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen"* en dat *"de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker dus niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

3.11. De bestreden beslissing stelt aldus terecht: *"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon"*, alsook: *"Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Er kan op basis van voorliggende stukken aldus allerminst geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene geadopteerd is geweest door de referentiepersoon en diens echtgenote en bijgevolg op hetzelfde adres verblijven, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. (...) Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst."* Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Zelfs gefundeerde kritiek op overwegingen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers situatie sinds hij in België is en ten laste is van de referentiepersoon, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De Raad gaat er dan ook niet op in.

3.12. Uit de hierboven geciteerde overwegingen blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk oog had voor de specifieke situatie van verzoeker, die werd geadopteerd in België. Hij motiveert in dit verband terecht dat dit geen betrekking heeft op de situatie in het land van herkomst, waarbij hij eerder heeft gemotiveerd: *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”* Verweerder kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de adoptie van verzoeker door de referentiepersoon of hierover niet te hebben gemotiveerd.

3.13. De Raad wijst er nog op dat de thans bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert om een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij zijn familiale situatie kan aankaarten, noch om na een terugkeer naar zijn herkomstland – en indien alsnog komt vast te staan dat hij aldaar zonder steun van de referentiepersoon niet in zijn levensbehoeften kan voorzien en dient te worden ondersteund door deze laatste – een visumaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond. Het eerste onderdeel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.14. Verzoeker voert in een derde onderdeel van zijn middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt zijn privé- en gezinsleven alhier met zijn adoptieouders. Hij wijst erop dat uit de neergelegd stukken blijkt dat er sprake is van een effectief en zeer intens familiaal leven tussen hem en zijn adoptieouders.

3.15. Zoals verzoeker zelf erkent in zijn verzoekschrift, werd de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan. *“Si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, il ne fait pas obstacle à l'application de normes, tel l'article 40ter, qui lui sont conformes et assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”* (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; vrije vertaling: “Ook al prevaleert artikel 8 EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, staat voormelde bepaling er niet aan in de weg dat wetbepalingen zoals artikel 40ter worden toegepast die hiermee in overeenstemming zijn en die aan de hand van het doen respecteren van bepaalde voorwaarden, het recht op respect van een privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België in werking stellen.”). Uit de voorgaande punten blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst en dat verweerder zulks wel degelijk vermocht te eisen, ook al werd verzoeker geadopteerd in België. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt: *“in casus staat evenwel vast [...] dat de wet verkeerd werd toegepast en onredelijk werd geïnterpreteerd zodat de Raad moet nagaan of de motivering van de beslissing [de] proportionaliteitstoets doorstaat”*.

3.16. De Raad voegt er nog aan toe dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing, zodat ze als dusdanig geen scheiding tussen verzoeker en zijn adoptieouders met zich meebrengt en geen einde stelt aan verzoekers privéleven alhier.

3.17. Gelet op de voorliggende omstandigheden, toont verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. De theoretische beschouwingen aangaande deze verdragsbepaling, die in verzoekers verzoekschrift figureren, kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA